

ZÁVĚREČNÁ STANOVÁ VÝPRAVA – HUZOVÁ 19.-21.6.

Tak je to tady, poslední výprava školního roku, tradičně umístěná na naše staré tábořiště na Huzové. Po srazu na hlavním nádraží se naše chrabrá skupina odhodlaně vrhla do autobusu, který byl, jak už to bývá na podobných akcích, téměř úplně plný a co hůř, mezi cestujícími bylo i pár dosti pohůnských individuí (však kdo by také v pátek odpoledne jel na takový konec světa). Výpravy se zúčastnili: Já, Šotouš, Jenda, Snake, Upír, Lipo, Kája, Vlastík, Sláva, Lukáš B., Matěj, Adam, Prokop a Kuba

Po mírně zdlouhavé jízdě autobusem k hájence jsme se vydali na tábořiště samotné. Tráva je všude! Všechno je zarostlé, trávy je po pás a hmyzí jsou všude ... ovšem i tohle vše patří ke skautskému životu, takže se nenecháváme zastrašit a jdeme stavět naše stany. Vysoká tráva má i nesporné výhody – dobře se na ní polehává a tak i naše stanová doupata byla překvapivě pohodlná. I přes pár obtíží při stavbě (aneb Vlasta a jeho ztrácející se kolíky) je vše brzy hotovo a můžeme se pustit do prvních her. První rádoby hrou je snaha pochroumat vládu travin nad tábořištěm – zdá se, že se vracíme do doby kamenné – hlavními nástroji jsou kameny a klacky a v jedné ještě zoufalejší chvíli i naše vlastní těla (a soutěž ve válení sudů v metrové mokré trávě – aneb, máme rádi klíšťáky). Naše snaha nakonec dopadá nepříliš dobře, jak by jistě někdo řekl o trávě „brání se!“ a tak nemáme příliš nárok.

Sápanice jak má být a ještě s dávkou napětí, to jsou upíři – oblíbená seznamovací hra vhodná na odlehčení atmosféry (ne, že by to bylo třeba), kde jsme vyzkoušeli hned několik variant v té zeleninovo/ovocné sehrál nezapomenutelnou roli baklažán (netřeba zmiňovat, že jen mizivé procento osazenstva vědělo, jak vůbec takový baklažán vypadá). Následuje několik dalších více či méně sápaných her – za zmínku snad stojí mladšími vydupaná americká schovka se samo padající konstrukcí či hra naučená na Obroku (pro neznalé – největší skautská akce pro starší skauty v ČR).

Večer probíhalo především zpívání, ale spousta lidí byla dosti vyzevlená (a věřte, že tento výraz se pro danou situaci opravdu hodí!), takže buď zamyšleně koukala do ohně, šla brzy spát anebo se, se smíšenými úspěchy snažila zazpívat soundtrack z Hobita „Far over the misty mountains cold...“ - hrdelní hlasy bychom měli, teď už jen se naučit všechna slova.

Po ránu nás čekala rozcvička a menší hry – jako kohoutí zápasy a veverčí ocásky – v zápasech Jenda opět předvedl, proč se mu po právu říká Velký Kokrháč (ne, kecám, ale byla by to sranda) a okolo jedenácté jsme byli posíleni několika později dorazivšími členy a tak jsme se, konečně v plném počtu, mohli plně věnovat veškerému programu. Aktivita, která ale opravdu zahájila den, bylo poznávání krojů, protože každý přece musí vědět, co to vlastně obléká a proč! Následně jsme se přesunuli do lesa a rozdělili na dvě skupiny. Naším úkolem bylo ulovit bizony a dotáhnout je do vyznačené zóny. Myslím, že téměř všichni se shodneme, že to bylo trápení a již po chvíli známý, avšak nenáviděný zvuk píšťalky pomalu, ale jistě podporoval vznik čím dál tím větší míry skrečingu.

Po pozdním obědě, který však byl o to chutnější, jsme se vydali zahrát si pár aktivit na louku. Za zmínku určitě stojí bitva s balónky, které nafoukli snad jen dva lidé (inu někdy to nejlevnější nebývá to nejlepší), což však nevyovídá o tom, že máme mizerné plíce, to rozhodně ne! Legenda byla velmi obrazná – první světová válka a válečné využití vzducholodí. V souvislosti s tím jsme si měli zvolit jména pro naše Zeppeliny a tak není nijak překvapivé, že jsem po bitvě objevil v nedaleké říčce balónek s výstižným nápisem „Reich“ - holt někdo asi fandil Německu (Lipo?!). Po vypjaté bitvě, kde se uplatnili i speciální metody – například proslulá tzv. Šotoušův taktika, jsme se vrhli po hlavě do další – přetahované. Vyrovnané týmy na obou stranách, přimhouřené oči a zachmuřený pohled, potící se

dlaně, napětí by se dalo krájet ... START! Paty se zarývají do země, zarputilé výrazy ve tvářích se barví vyčerpáním a zoufalstvím a ruce drží na laně už jen síla vůle – a máme tu vítěze, kombinovaný tým Káji, Adama, Vlasti, Prokopa, Upíra a Matěje slaví úspěch.

Dál na programu byla odpoledne především dosti velká hra s tematikou safari, ze které si všichni (a hlavně Adam) odnesli hlavně – pytláčení a sabotáž ostatních se nevyplácí ... pokud ovšem nemáte přílišně rychlé nohy. Hru vyhrála jakási Pájuška, pseudonym pro nejmenovaného špekouna Páju (ups, já to napsal!) ihned následovaná dalšími schopnými lovci.

Poslední velkou aktivitou bylo epické ukončení Celoroční hry (CRH), v rámci níž si mladší prošli setkáním s druidem, který však pouze veršoval, rytířským výcvikem i vařením lektvaru (čaje) pro churavého krále vládnoucího fiktivní zemi Hammeln. Celá etapa pak byla zakončena velkou bitvou proti vedoucím, kteří, byť chrabře odrazili mnoho útoků, byli nakonec udoláni pouhou přesilou a odhodláním hrdinů.

Rozdělování cen a diplomů nás však čekalo až navečer a to už dosti pozdě. Vítězem se stal Kája, především díky své téměř stoprocentní účasti na akcích. Ceny byly vskutku velmi pěkné, od kvalitních baterek nebo sluchátek až po stolní hry a knížky – vybrat si mohl skutečně každý.

V podstatě hned po rozdělení se drtivá většina přítomných rozhodla jít spát (taky už bylo dost po jedenácté hodině v noci) a to včetně mě, takže pokud se dělo něco dalšího důležitého, nemohu sloužit.

V neděli přišel smutný úkol – vše sbalit a vrátit se do šedého a stereotypního života ve městě. Až na dva skutečně velké pavouky na tropiku stanu, které jsme našli při balení, pekelné vyčerpání členů, kterým jsme pak museli brát věci jak to jen šlo, převážení plynové bomby v autobuse, kde si pak člověk připadal lehce jako terorista, neustálé Kájovy dotazy „už tam budu?!“ a zapomenuté gumáky („Ne, tahle taška určitě nebude naše“) se už nestalo nic závažného a my věříme, že i přes kopu štípanců a uzeneho oblečení si všichni výpravu užili a uvidíme je příští rok v ještě hojnějším počtu.

Tak příští rok na zahajovací výpravě! A všichni! ☺

Pavel